

[Smørum.]

et Spørgsmaal, der har stor Betydning. Der er jo allerede i vid Udstrækning indgaaet Aftaler mellem Arbejdere og Arbejdsgivere vedrørende disse Arbejder, og hvor det drejer sig om Arbejdere, der har deres Hjem i Nærheden af den paagældende Arbejdsplads og maaske har arbejdet dér sidste Sommer til gensidig Tilfredshed, bør unødvendig Indblanding fra det offentlige Side naturligvis ikke finde Sted. Men Orden maa der selvsagt være i Tingene, og ingen Aftale bør kunne indgaaes, uden at de paagældende er forpligtede til Indberetning til Arbejdsanvisningskontoret.

I Almindelighed søger vi jo her i vort Land i saa høj Grad som muligt at undgaa Tvangsforanstaltninger, vel først og fremmest ud fra den Betragtning, at man opnaar bedre Resultater under frie Forhold, og det er derfor ogsaa mit Haab, at Landmændene ved at yde deres unge Arbejdere saa gode Arbejdsvilkaar som muligt vil medvirke til, at der ikke bliver ret meget Brug for denne Lovs Tvangsforanstaltninger. De fleste Landmænd vil sikkert indse, at man er bedre tjent med en Fodermester eller Tjenestekar, der selv af egen fri Vilje har valgt sin Arbejdsplads, end med en, der af et offentligt Arbejdsanvisningskontor er beordret til at tage Pladsen.

Jeg tror som sagt ikke, at denne Lov kan undværes i den øjeblikkelige Nødssituation, hvori vi befinder os, men det vil være klogt, om man fra Landbrugets Side søger saa langt som muligt ad Frivillighedens Vej at gøre de unge Landarbejdere forstaaeligt, at det, der forlanges af dem i denne Nødssituation, hvor det gælder om at faa tilsaaet hver en Plet af Danmarks Jord, hvor Kulturplanter kan trives, og hvor det gælder om at faa passet de forskellige Afrøder bedst muligt, er, at de ikke forlader det Arbejde, hvor de kan gøre bedre Fyldest end andre. Det, det gælder om, er jo at skaffe tilstrækkeligt Brød og andre vigtige Livsfornødenheder til vort Lands Befolkning, og for denne Opgave maa Hensynet til Principper og Partistandpunkter vige.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Ejnar Kjær: Den Lovgivning, vi her beskæftiger os med, er jo ny i sin Art. Det er en Lovgivning, som næppe nogen vilde have drømt om at være med til at gennemføre, hvis Situationen ikke havde været saadan, at man saa sig nødsaget dertil. Og hvordan er da den Situation, som nød-

vendiggor disse Indgreb? Ja, efter min Mening er den først og fremmest kendetegnet ved den meget store Arbejdsløshed. Jeg ved vel, at Arbejdsløshedstallet i den sidste Tid har været nedadgaaende, og jeg haaber og tror, at Nedgangen vil fortsætte ogsaa i den kommende Tid, men til Trods derfor vil der stadig for Regering og Rigsdag ligge en Hovedopgave i at faa den yderligere nedsat. Vanskelighederne herved er store og maaske ogsaa større, end de har været før, og deres Aarsag maa vel navnlig søges i det Forhold, at Arbejdsmulighederne paa Grund af Udviklingen i ikke ringe Grad er flyttet fra Virksomheder og Omraader, hvor man hidtil har plejet at finde dem, over til andre og til Dels helt nye Felter.

Der er en Række Virksomheder, der hidtil har været i høj Grad arbejdsgivende, der, navnlig paa Grund af Raavaremangelen, har mistet deres Betydning i den angivne Retning eller i alt Fald noget af den. Det gælder f. Eks. hele den store Gruppe, som man sammenfatter under Navnet Bygningsindustrien. Og en Række andre Virksomheder, der før ikke har betydet saa meget, hvad Arbejdsmuligheder angik, er kommet frem i første Række, fordi Forholdene har skabt en særlig Efterspørgsel efter de Varer, de producerer. Jeg tænker her navnlig paa Tørve- og Brunkulsindustrien. De Forskydninger, jeg her har nævnt, har fundet Sted fra Omraade til Omraade, men de har ogsaa fundet Sted fra Egn til Egn, ja, man kan vel stort set sige det saadan, at Forskydningen er sket fra By til Land, og den er blevet end mere fremtrædende derved, at den lange Række af offentlige Arbejder, der nu, naar Vinteren er forbi, skal i Gang, for en meget stor Del vil være henlagt til Landdistrikterne.

Hvis man nu lader den Situation, der her er omtalt, udvikle sig uden Indgreb, saa er det ikke svært at se, hvordan Forholdene vil blive. Arbejderne paa Landet vil i stort Tal søge ind ved Tørvearbejdet, offentlige Arbejder o. s. v., Landbruget vil komme til at lide under en katastrofal Mangel paa Arbejdskraft, og i Byerne vil man faa en betydelig Arbejdsløshed, der ikke vil kunne afhjælpes, fordi Flertallet af dem, der her er Tale om, ikke vil kunne udføre egentligt Landbrugsarbejde. En saadan Tilstand kan vi givetvis ikke have. Vi kan det ikke, fordi det er, man kan næsten sige Dødsens nødvendigt for os at holde Landbrugsproduktionen oppe, men lige saa nødvendigt er det, at man holder Arbejdsløsheden nede. Derfor mener jeg, at man maa skride ind med ekstraordinære Foran-